# Harlan Ellison - Vydán napospas větru a vlnám poblíž ostrůvků Langerhansových 38° 54' severní šířky, 77° 00' 13" západní délky

Když se Moby Dick probudil jednoho rána z neklidných snů, ke svému zděšení seznal, že se na lůžku z hnědých řas převaluje v podobě obludného kapitána Achaba.

Pomalu se vysoukal z vlhkého lůna přikrývek, vypotácel se do kuchyně a postavil na čaj. V koutku očí měl kapičky louhu. Strčil hlavu pod kohoutek a nechal po tvářích stékat proudy studené vody.

Na podlaze obýváku se kupily prázdné lahve. Sto jedenáct prázdných kuželek, které kdysi obsahovaly Robitussin a Romilar CF. Prokličkoval mezi tím smetím až ke dveřím a otevřel je právě tak na škvíru. Denní světlo ho praštilo do očí. "Panebože," zamumlal a raději poslepu vybral ze schránky ruličku novin.

V bezpečí temného pokoje noviny otevřel. Titulek hlásal: VRAŽDA BOLIVIJSKÉHO VELVYSLANCE a nejdelší článek na první stránce podrobně rozpitvával nález velvyslancova těla v pokročilém stadiu rozkladu v pohozené ledničce na prázdném parkovišti v Secaucusu, stát New Jersey.

Konvička zahvízdala.

Pořád ještě v rouše Adamově se vydal ke kuchyni a na cestě kolem akvária si všiml, že ta monstrózní ryba si vesele užívá života. Toho rána křičela jako sojka a přitom vypouštěla proudy miniaturních bublinek, které stoupaly k povrchu a praskaly na zaneřáděné hladině. Na chvíli se zastavil u nádrže, rozsvítil a zadíval se dovnitř skrz pomalu se otáčející chuchvalce řas. Té rybě se prostě nechce umřít. Vyřídila všechny ostatní rybičky v akvárku - hezčí ryby, přítulnější ryby, živější ryby, dokonce i větší a nebezpečnější ryby - zabila je všechny, jednu po druhé, a vyzobala jim oči. Teď se v nádrži prohánělа sama, suverén na bezcenném panství.

Pokoušel se rybu přimět k opuštění života vezdejšího, zanedbal kdeco, až na krmení - to by byla přece jenom vražda, ale tomu bleděrůžovému ďáblu, který barvou připomínal žížalu, se v těch temných, špinavých vodách dařilo přímo skvěle.

A teď ta ryba křičela jako sojka. Nenáviděl ji tak vášnivě, že se sotva udržel.

Z umělohmotné krabičky nabral hrst granulí, rozdrtil je mezi palcem a ukazováčkem, jak mu kázaly rady odborníků, a rozhodil je po hladině. Sledoval, jak pestrobarevné bobule z rybí směsi, jiker, mlíčí, muších vajíček, slaných garnátů, ovesné mouky a žloutku krouží ve vodě, než po nich ta hnusná rybí držka chňapne, aby si je u dna rozžvýkala. S nadávkami a černou nenávistí v srdci se od akvária odvrátil. Ryba ne a ne umřít. Zrovna jako on.

V kuchyni se nahnul nad vařící vodou a poprvé mu došlo, jak na tom doopravdy je. I když se ani zdaleka nepřiblížil nahnilému okraji příčetnosti, za nímž zeje už jen propast šílenství, cítil ten smrad ve větru vanoucím od horizontu, a jako nějaké divoké zvíře z toho zápachu mršiny a těch, kdož se na ní přiživovali, koulel očima - jen ten pach ho den ode dne dohánělo k šílenství. Vzal konvici, šálek a dva sáčky čaje, postavil je na stůl a sedl si. Na umělohmotné opěrce, na kterou obvykle stavěl otevřenou kuchařku, aby ji měl při míchání ingrediencí po ruce, spočíval od minulého večera nedočtený překlad jednoho mayského kodexu. Nalil do šálku vodu, nechal v ní vyluhovat čaj a snažil se zkoncentrovat (popotahoval při tom občas za šňůrky od sáčků). Před očima mu tančily zmínky o Itzamnovi, nejvyššímu vládci mayského pantheonu, a medicíně, jeho hlavní sféře vlivu. Ne, tohle ráno, tohle příšerné ráno bylo jako

stvořené spíš pro Ixtab, bohyni sebevraždy. Zkusil se začíst, ale slova mu nic neříkala, byla netečná, nezpívala. Usrkl ze šálku a už zase myslel na studený, plný kruh Měsíce. Mrkl přes rameno na kuchyňské hodiny. Sedm čtyřicet čtyři.

Prudce vstal, vzal si s sebou nedopitý šálek čaje a zašel do obýváku. Obrys jeho těla, jak se zmítalo v mučivém spánku, byl na posteli stále patrný a na poutech, jež přinýtoval k železným

plátům čelní pelesti postele, ulpěly chumáče zkrvavených vlasů. Promnul si zápěstí, která měl odřená až na maso, a vybryndal při tom trochu čaje na levé předloktí. Zauvažoval, jestli ten bolivijský velvyslanec není jeho práce z minulého měsíce.

Hodinky ležely na toaletním stolku. Podíval se na ně. Sedm čtyřicet šest. Má ani ne hodinu a čtvrt na to, aby se dostavil na tu schůzku v poradenské firmě. Šel do koupelny, sáhl do sprchového kouta a točil kohoutkem, dokud se do kachlíčkované zdi koutu nezabodly proudy ledové vody, ostré a tenké jako jehly. Nechal vodu téct a otočil se k lékárničce, aby z ní vytáhl šampón. K zrcadlu byla přilípnutá leukoplast, slibující mimo jiné bezbolestné strhnutí. Na hřbetě leukoplasti stály dva úhledné řádky strojopisu:

TVÁ CESTA JE TRNITÁ, MŮJ SYNU,

AČ TVÁ CHYBA TO NENÍ.

Otevřel skříňku a vyndal umělohmotnou placatici s bylinkovým šampónem, který voněl po přátelském, hlubokém hvozdu. Lawrence Talbot se smířil s nevyhnutelným, udělal čelem vzad a vkročil do sprchy, kde se nemilosrdné, ledové vody Arktidy zakously do jeho zmučeného těla.

* * *

Apartmá 1544 Ústřední budovy Tishmanova letiště bylo ve skutečnosti pánský záchodek. Opřel se o zeď naproti dveřím s cedulkou Muži a z vnitřní kapsy saka vytáhl obálku. Pak otevřel chlopeň a se zašustěním vyňal jediný list velmi kvalitního papíru. Adresa byla správná, poschodí bylo správné, apartmá bylo správné. Nicméně apartmá 1544 bylo pánský záchodek. Talbot se obrátil. Byl to zlomyslný vtip, ale jemu to vtipné nepřišlo - ne za stávajících okolností.

Vykročil k výtahu.

Dveře záchodku se zamihotaly, zamlžily se jako přední sklo u auta v zimě a znovu se zformovaly. Nápis na tabulce se změnil. Teď tam stálo:

INFORMACE s.r.o.

Apartmá 1544 byla konzultační firma, která mu napsala onu pozvánku na kvalitním papíře; byla to odpověď na Talbotův písemný dotaz, kterým on reagoval na neosobní, leč uvážlivě formulovaný inzerát v prestižním časopise Forbes.

Vzal za kliku a vešel dovnitř. Žena za týkovým recepčním stolem se na něj usmála a Talbot najednou nevěděl, jestli se má dřív dívat na její dolíčky nebo na hladké, elegantní, přeložené nohy, které rámoval prostor mezi dvěma zásuvkami stolu. "Pan Talbot?"

Přikývl. "Lawrence Talbot."

Znovu se usmála. "Pan Demeter vás hned přijme. Chtěl byste něco k pití? Kávu? Limonádu, džus?"

Talbot nevědomky nahmatal vnitřní kapsu saka s dopisem. "Ne, děkuji."

Vstala a vydala se ke dveřím šéfovy pracovny. "Co děláte, když vám někdo chce spláchnout desku psacího stolu?" ozval se Talbot. Nesnažil se být milý. Byl otrávený. Obrátila

se k němu a dlouze se na něj zadívala. Mlčky ho odhadovala, nic víc.

"K panu Demeterovi se dostanete tudy, pane."

Otevřela dveře a ustoupila mu z cesty. Když kolem ní Talbot prošel, ucítil vůni mimózy.

Pracovna byla zařízena jako čítárna exkluzivního pánského klubu. Starodávné peníze. Neskutečné ticho. Snížený strop z akustických kachlíčků, které ukrývaly potrubí a snad i elektrické vedení. Hustý koberec s oranžovým a tmavohnědým vlasem, který mu spolkl nohy až po kotníky. Celostěnným oknem neviděl město, ale panoramatický výřez pláže v Hanumské zátoce na Havajských ostrovech. Průzračně modré vlny barvy akvamarínu se přibližovaly jako vlnící se hadi a zvedaly se jako kobry s bílou čepičkou, prohnuly se a jako brejlovec zaútočily na žhnoucí žlutou pláž. Nebylo to okno - v místnosti nebyla žádná okna. Byla to fotografie. Opravdová fotografie s mimořádnou hloubkou, ani projekce, ani hologram. Byla to stěna s výhledem do úplně jiného místa. Talbot o exotické flóře neměl ani ponětí, ale dal by ruku do ohně za to, že ty vysoké stromy s listy ostrými jako břitva, hned na hranici pláže, by našel i v obrázkových knihách o karbonském období, tedy ještě dřív, než se na zemi objevili ještěři. Díval se na scenérii, která byla dávnou minulostí.

"Dobrý den, pane Talbote. Jsem rád, že jste přišel. Jmenuji se John Demeter."

Zvedl se z čalouněného křesla a napřáhl k němu ruku. Talbot jí potřásl. Demeterův stisk byl pevný a chladný. "Posaďte se, prosím," vybídl ho Demeter. "Dáte si něco k pití? Kávu nebo snad džus?" Talbot zavrtěl hlavou a Demeter kývnutím hlavy propustil recepční. Zavřela za sebou dveře - důkladně, hladce a tiše.

Talbot se posadil na židli proti křeslu a pořádně si Demetera prohlédl.

Demeterovi bylo něco přes padesát, ale přitom měl pořád bohatou kštici, vlasy mu padaly z čela ve stříbrných vlnách, které určitě nemusel nikde honit. Oči měl průzračně modré, rysy pravidelné a přece žoviální, ústa široká a upřímná. Vypadal elegantně. Temně hnědý oblek šitý na míru mu přesně padl. Demeter uvolněně usedl a přehodil si nohu přes nohu, takže jeho černé podkolenky byly dobře vidět. Boty měl nablýskané.

"Ty dveře do recepce jsou prostě fascinující," začal Talbot.

"Jsme tu proto, abychom mluvili o dveřích?" odtušil Demeter.

"Jestli nechcete, tak ne. Proto jsem sem nepřišel."

"Nechci o nich mluvit. Rád bych si promluvil o vašem konkrétním problému."

"Ten váš inzerát. Zaujal mě."

Demeter se chápavě usmál. "Na patřičné stylizaci pracovali čtyři reklamní textaři."

"Postará se vám o zákazníky."

"Ty správné zákazníky."

"Zacílili jste se na ty, co chtějí své peníze chytře investovat. Velmi zdrženlivé. Konzervativní portfolia, pár riskantnějších akcií, zbytek orientovaný na stabilní výnos. Staré moudré sovy."

Demeter udělal z prstů stříšku a pokýval hlavou. Vypadal jako chápavý strýček."Trefa do černého, pane Talbote: staré moudré sovy."

"Potřebuji od vás informaci. Jistou zvláštní informaci. Jak moc důvěrné jsou vaše služby, pane Demetere?"

Ten přátelský strýček, stará moudrá sova a důvěryhodný obchodník pochopil vše, co

zůstalo nedořečeno. Několikrát přikývl. Pak se usmál a řekl: "Že to ale máme chytré dveře, pane Talbote? Máte úplnou pravdu."

"Vyjadřujete se docela zdrženlivě."

"Doufáme, že našim klientům zodpoví více otázek, než jich vyvolají."

Talbot se poprvé od svého příchodu opřel o opěradlo. "Myslím, že s tímhle bych se mohl ztotožnit."

"Skvělé. Takže bychom mohli přejít k faktům. Tak vy máte potíže s umíráním. Shrnul jsem to dostatečně výstižně?"

"Velmi jemně."

"Jako vždy."

"Ano. Uhodil jste hřebík na hlavičku."

"Ale máte problémy, poněkud nezvyklé problémy."

"Trefa do černého."

Demeter vstal a začal se procházet po místnosti a při tom se roztržitě tu a tam dotkl astrolábu na knihovně, karafy z broušeného skla na příborníku, stránky London Times v dřevěném držáku. "My se specializujeme jen na informace, pane Talbote. Můžeme vás navést na to, co potřebujete, ale provedení bude už váš problém."

"Samotné uskutečnění už nechám na jiných, to je hračka, ale pořád potřebuji modus operandi."

"Máte trochu nastřádáno."

"Něco ano."

"Konzervativní portfolio? Pár pár riskantnějších akcií, zbytek orientovaný na stabilní výnos?"

"Přesně tak."

Demeter si zase sedl. "Tak dobře. Teď buďte tak laskav a naprosto přesně sepište, oč vám jde. Dejte si načas. Z vašeho dopisu to vím rámcově, ale pro smlouvu to chci naprosto přesně - já se totiž, myslím, mohu zaručit, že vám data potřebná k vyřešení vašeho problému mohu obstarat."

"A cena?"

"Nejdřív si asi určíme, co chcete, ne?"

Talbot přikývl. Demeter se natáhl a stiskl bzučák na popelníku vedle křesla. Dveře se otevřely. "Zuzano, uveďte prosím pana Talbota do svatyně a postarejte se, aby měl čím psát." Usmála se, stoupla si stranou a čekala, až se Talbot vydá za ní. "A přineste panu Talbotovi něco k pití, jestli bude mít chuť... na kávu? Nebo snad džus?" Talbot na nabídku nereagoval.

"Možná mi bude chvilku trvat, než dojdu k přesnému znění. Možná budu muset pracovat stejně pilně jako vaši textaři. Půjdu domů a přinesu vám to zítra."

Demeter vypadal utrápeně. "To by nemuselo být všem stranám vhod. Proto klientům nabízíme tichou pracovnu, kde mohou přemýšlet."

"Byl byste radši, kdybych tu zůstal a udělal to na místě."

"Trefa do černého, pane Talbote."

"Kdybych přišel zítra, mohl byste být záchodek."

"To jste uhodil hřebík na hlavičku."

"Tak pojďme, Zuzano. A přineste mi sklenici pomerančového džusu, jestli ho máte." Vyšel ze dveří ještě před ní.

Vydal se za ní chodbou z recepce, kterou předtím neviděl. Zastavila se u dveří a otevřela mu je. V malé místnosti stál starožitný psací stůl a pohodlná židle. Slyšel hudbu, která se obvykle hraje v obchodních domech. "Přinesu vám ten pomerančový džus," řekla.

Vešel a posadil se. Po dlouhé době napsal na papír sedm slov.

* * *

O dva měsíce později, po dlouhé řadě návštěv mlčenlivých poslíčků, kteří přinesli koncept smlouvy k přezkoumání, kteří se vrátili, aby si ho zrevidovaný odnesli, kteří přišli znovu s protinávrhy, kteří si od něj odnesli připomínkované protinávrhy, kteří - konečně - dorazili s finální smlouvou podepsanou Demeterem a kteří čekali, dokud si ji podrobně nepřečetl, neparafoval a nepodepsal - tedy o dva měsíce později zazvonil poslední mlčenlivý poslíček s mapou. Toho dne také zařídil, aby společnost Informace s.r.o. dostala poslední splátku - už dávno se přestal dohadovat, kdo a kde by mohl ocenit patnáct krytých nákladňáků kukuřice pěstované podle dávných zvyklostí kmene Zuni.

Za dva dni se malý článek na vnitřní straně New York Times podivoval nad nenadálým zmizením patnácti krytých nákladňáků zemědělských plodin na vedlejší koleji poblíž Albuquerque. Vyšetřování krádeže bylo zahájeno.

Mapa byla velmi detailní a velmi podrobná: vypadala přesně.

Strávil několik dní nad Grayovou "Anatomií", a když se s uspokojením přesvědčil, že Demeter a jeho společnost si svůj závratný honorář zasloužili, zvedl telefon. Dal spojovatelce potřebné informace a pak už jen čekal, až se uskuteční poruchami rušené spojení. Trval na tom, aby se v Budapešti telefon ozval dvacetkrát, což bylo dvakrát víc, než měl normální spojovatel povoleno na jednoho volajícího. Po dvacátém zazvonění v Budapešti telefon zvedli. Jakýmsi zázrakem šum na lince utichl a on slyšel Viktora, jako kdyby mluvili v jedné místnosti.

"Ano! Haló!" Netrpělivý a nevrlý jako vždycky.

"Viktore... tady Larry Talbot."

"Odkud voláš?"

"Ze Států. Jak se máš?"

"Pracovně. Co chceš?"

"Mám projekt. Chci si najmout tebe a tvoji laboratoř."

"Zapomeň na to. Finišuju teď zrovna jeden projekt a nenechám se vyrušovat."

Z jeho hlasu bylo znát, že hrozba okamžitého zavěšení je víc než reálná. "Jak dlouho by ti to mělo trvat?" navázal rychle Talbot.

"Co?"

"Než budeš volný?"

"Dalších šest měsíců v laboratoři, osm, jestli zabřednu. Už jsem řek - zapomeň na to, Larry. Nejsem k mání."

"Aspoň si o tom promluvíme."

"Ne."

"Mýlím se hodně, nebo mi něco dlužíš, Viktore?"

"Cože, po takové době mi připomínáš moje dloužky?"

"Ty přece věkem jenom zrajou."

Následovalo dlouhé mlčení, ve kterém Talbot slyšel, jak jim nějaký hacker krade nevyužitou kapacitu. Jednu chvíli si myslel, že ten člověk na druhém konci drátu práskl sluchátkem. Nakonec se ozvalo: "Tak dobře, Larry, promluvíme si o tom. Ale budeš muset přijet za mnou - mám teď příliš práce, abych mohl někam lítat tryskáčem."

"To je v pořádku. Já mám času dost." Tep se mu zpomalil a po chvilce dodal: "Já mám času, kolik chci. Třeba všechen."

"Až po úplňku, Larry." Tohle řekl velmi důrazně. "Samozřejmě. Setkáme se jako posledně, ve stejnou dobu, třicátého tohoto měsíce. Pamatuješ, kde to je?" "Pamatuju. To bude v pořádku." "Díky, Viktore. Tohle ti nezapomenu." Žádná odezva.

Talbotův hlas zjihl. "Jak se má tvůj otec?" "Uvidíme se, Larry," odpověděl a zavěsil.

* * *

Setkali se třicátého toho měsíce o bezměsíčné noci na funebrácké bárce, která pendlovala mezi Budou a Peští. Byla to ta správná noc: z Bělehradu po Dunaji přicházela lezavá mlha, která se nad řekou zatáhla jako pulsující opona.

V závětří za hromadou levných dřevěných rakví si potřásli rukama a po chvilce trapného váhání se objali jako bratři. Na Talbotově tváři byl v chabém světle lucerny a světel člunu sotva vidět škrobený úsměv. "No tak," ozval se, "ven s tím. Přece nebudu čekat, až mi spadne i druhá bota."

Viktor se zakřenil a zlověstně zamumlal:

/ v *tom, kdo má duši jako sníh*

*a modlí se den co den*

*hárá vlk, když kvete vlčí mák*

*pod podzimním měsícem.*

Talbot se ušklíbl. "A další písně ze stejného alba."

"Pořád se ještě před spaním modlíš?"

"Přestal jsem, když mi došlo, že ty pitomosti vůbec nemají rytmus."

"No dovol. Přece si neuženeme zápal plic, abychom tu diskutovali o vynucených rýmech."

Vrásky z únavy na Talbotově tváři vytvořily neradostný obrazec. "Viktore, potřebuju, abys mi pomohl."

"Poslechnu si tě, Larry. Nic nad to nemůžu zaručit."

Talbot to varování zvážil a začal. "Před třemi měsíci jsem odpověděl na inzerát ve Forbesu, časopisu pro podnikatele. Informace s.r.o., tak se jmenovali. Inzerát byl velice dobře stylizovaný, velmi uměřený, malý rámeček, nenápadné umístění. Nenápadný - až na zasvěcence, kteří věděli, jak ho číst. Nebudu tě zdržovat vypočítáváním detailů, ale šlo to nějak takhle: já odpověděl na inzerát, přičemž jsem svůj problém popsal jen v náznacích a

narážkách, ale ne zas úplně temně a nesrozumitelně. Mlhavé sliby o velkém balíku peněz. Měl jsem naději, no a tentokrát mi to vyšlo. Poslali mi odpověď, navrhli vzájemnou schůzku. Že by další falešná stopa? pomyslel jsem si tehdy... Bůh ví, že jich už bylo dost a dost."

Viktor si zapálil cigaretu značky Sobranie Black & Gold, ovšem její štiplavý kouř se díky Viktorově nečinnosti jen ztrácel v mlze. "Ale nakonec jsi tam šel."

"Šel jsem. Dost zvláštní firma, rafinovaný bezpečnostní systém; měl jsem silné tušení, že přišli - no, ani si nejsem jistý odkud... nebo odkdy."

Zájem ve Viktorových očích zesílil o mnoho kilowattů. "Řekl jsi *odkdy!* Cestování časem?"

"Já nevím."

"Víš, na něco takového už nějaký čas čekám. Je to nevyhnutelné. A nakonec se nechají poznat."

Zmlkl a zamyslel se. Talbot ho ostře přerušil. "Já nevím, Viktore. Opravdu nevím. Ale zrovna teď mě to nezajímá."

"No jasně. Promiň, Larry. Jen pokračuj. Takže ty ses tam setkal..."

"S člověkem, který si říkal Demeter. Myslel jsem si, že v tom jméně by mohla být nějaká stopa. Tehdy mě to nenapadlo. Demeter... jeden Demeter měl před mnoha lety květinářství v Clevelandu. Ale když jsem si to potom našel v encyklopedii - Démétér, bohyně plodnosti země a rolnictví v řecké mytologii... žádná souvislost. Aspoň myslím.

Promluvili jsme si. Chápal můj problém a řekl, že tu zakázku bere. Ale chtěl detailně vědět, co po něm chci, chtěl detaily pro smlouvu - Bůh ví, jak by tu smlouvu chtěl vymáhat, ale jsem si jistý, že by to dokázal - měl tam takové *okno,* Viktore, s výhledem na-"

Viktor prostředníkem cvrnkl do cigarety, až odletěla do krvavě černého Dunaje. "Larry, ty plácáš."

Talbotovi zmrzla slova rtech. Měl pravdu. "Spoléhám na tebe, Viktore. Asi mě to hodně vyvedlo z obvyklé duševní rovnováhy."

"Jenom klid, prosím tě. Hezky mi to dopověz a uvidíme. Uklidni se."

Talbot kývl. Za tohle byl Viktorovi vděčný. "Tak jsem tu zakázku popsal. Bylo to jenom sedm slov." Sáhl do kapsy svrchníku, vytáhl přeložený útržek papíru a podal ho svému příteli. Viktor papír rozložil a ve slabém světle lucerny četl:

ZEMĚPISNÉ SOUŘADNICE

NUTNÉ K NALEZENÍ MÉ DUŠE

Viktor zíral na ty dvě řádky dlouho poté, co vstřebal jejich informaci. Když útržek předal Talbotovi, vypadal jinak, méně opotřebovaně. "Ty to nikdy nevzdáš, že ne, Larry?"

"Vzdal to tvůj otec?"

"Ne." Na tváři muže, kterému Talbot říkal Viktor, na okamžik probleskl strašný smutek. "A teď," dodal suše po chvilce, "už šestnáct let leží v katatonickém stavu, právě proto, že se nikdy nevzdal." Na chvíli se odmlčel. Nakonec tiše dodal:

"Není na škodu vědět, kdy přestat, Larry. Nikdy to není na škodu. Někdy to prostě musíš nechat plavat."

Talbot si pobaveně odfrkl. "Tobě se to lehce řekne, kamaráde. Ty jenom umřeš."

"To od tebe nebylo fér, Larry."

"Tak mně kruci pomoz! Můžu se z toho všeho vyvázat, teď jsem dál než kdykoli předtím. Ale potřebuju tebe. Ty máš na to kvalifikaci."

"A už jsi zkusil 3M nebo Rand nebo General Dynamics? Nedělají tam žádní blbci."

"Jdi se vycpat."

"No tak dobře. Promiň. Nech mě chvilku přemýšlet."

Pohřební bárka klouzala v rubáši z mlhy neviditelnými vodami, pohroužená v mlčení, bez Charóna, bez Stygy, pouhá služba veřejnosti, popelářský prám plný nedořečených vět, nedokončených poslání a neuskutečněných snů. S výjimkou těch dvou debatujících nechal průvodce lodního nákladu všechna rozhodnutí i svoje váhání na břehu.

Pak začal Viktor mluvit, tiše, stejnou měrou k sobě jako k Talbotovi. "Mohli bychom to udělat mikrotelemetrií. Buďto přímo mikrominiaturizačními technikami nebo zmenšením dálkově ovládaného servomechanismu se snímači a naváděcím / manipulačním / propulzním hardwarem. Použijeme fyziologický roztok a injekcí ho vpravíme do krevního oběhu. Tebe uvedeme do hlubokého spánku anebo ovládání napojíme na tvé smyslové nervy, takže s přístrojem budeš manipulovat, jako bys byl tam... vědomý přenos vnímání."

Talbot se na něj napjatě zadíval.

"Ne, zapomeň na to," zklamal ho Viktor. "To není k ničemu."

Znovu se zamyslel. Talbot mu sáhl do kapsy saka a vytáhl sobraniesky. Zapálil si a tiše čekal. Takhle to chodilo s Viktorem vždycky. Musel se prokousat analytickým labyrintem.

"Možná biotechnologický ekvivalent: speciálně uzpůsobený mikroorganismus nebo slimák... injikovat ho... zřídit telepatické spojení. Ne. Příliš mnoho háčků: možný konflikt ega organismu a řídícího subjektu. Narušené vnímání. Možná použít hmyz žijící v koloniích... mnohonásobný efekt." Pauza a potom: "Ne, pitomost."

Talbot potáhl z cigarety a protáhl ten záhadný východní kouř plicemi. "Co takhle... řekněme to čistě hypoteticky," začal zase Viktor. "Předpokládejme, že ego/id existuje do jisté míry v každé spermii. O nějakých pokusech jsem už slyšel. Vypiplat vědomí v jedné buňce a poslat ji na misi do... ne, zpět, to je metafyzická kravina. Kruciš, kruciš... to nebude hned, Larry, budu si to muset promyslet. Jdi pryč, nech mě přemýšlet. Já se ti ozvu."

Talbot zamáčkl sobraniesku na zábradlí a naposled vydechl kouř. "Fajn, Viktore. Rozumím tomu tak, že tě to natolik zaujalo, že na tom začneš pracovat."

"Jsem vědec, Larry. To znamená, že jsem tomu propadl. To bych byl blázen, kdybych... tohle se přímo týká toho... toho, co můj otec..."

"Já ti rozumím. Nechám tě teď o samotě. Počkám si."

Řeku přepluli mlčky; jeden přemýšlel nad řešením, druhý zvažoval problémy. Rozloučili se objetím.

Talbot letěl zpátky příštího rána a přečkal si noci úplňku. Měl dost rozumu na to, aby se nemodlil. To jenom kalilo vodu. A štvalo bohy.

* * *

Když telefon zazvonil a Talbot zvedl sluchátko, věděl už, co to bude. Věděl to pokaždé, co se telefon v posledních dvou měsících ozval. "Pan Talbot? Western Union. Máme pro vás kabelogram z Československa, Moldava."

"Přečtěte mi to, prosím."

"Je to velmi krátké. Stojí tam: 'Přijeď hned. Jsem na stopě.' Podepsán Viktor."

Odletěl ani ne za hodinu. Learjet byl připraven ke startu od té doby, co se vrátil z Budapešti, palivo pravidelně doplňováno a letový plán zanesen. Zabalený kufřík už na něj dvaasedmdesát dní čekal u dveří, čerstvá víza a pas měl po ruce ve vnitřní kapse. Když odjel, pokojem se ještě chvíli rozléhala ozvěna jeho spěšného odchodu.

Let trval celou věčnost, Talbot věděl, že trvá déle, než je nutné.

Na celnici ho i přes řadu povolení z vysokých vládních míst (každé z nich bylo padělatelský skvost) a nemalé úplatky zbytečně a sadisticky zdržovalo trio kníratých úředníčků, libujících si ve své neohrozitelné momentální moci.

Pozemní přeprava rychlostí opravdu nevynikala. Připomínala Melasového mužíka, který nemůže běžet, dokud se nezahřeje, a když už se zahřeje, rozteče se a nemůže tak běžet.

Tak jako v nejnapínavější kapitole lacinéhо gotického románu a přesně podle očekávání se od hor přihnala prudká bouřka s blesky, a to Talbota ve starožitném kabrioletu dělilo od cíle ještě několik mil. Bouřka se nejdřív přehnala nad strmým horským průsmykem, udeřila z oblohy, černé jako hrob, a na cestě nebylo najednou na krok vidět.

Mlčenlivý řidič, jehož přízvuk prozrazoval srbský původ, tu velkou limuzínu držel u středu cesty s houževnatostí závodníka v rodeu. Ruce měl na volantu v pozici za deset minut půlnoc a deset minut po půlnoci.

"Pán Talbot."

"Ano?"

"Bude horší. Mám otočit se zpátky?"

"Jak je to ještě daleko?"

"Tak sédm kilometr."

V záři předních světel zahlédli, jak vichřice vyrvala strom i s kořeny a mrštila jím směrem k nim. Řidič divoce zakroutil volantem a dupl na plyn. Padající strom jim holými větvemi jenom poškrábal kufr, se zvukem, který nejvíc připomínal nehty drásající tabuli. Talbot si uvědomil, že zatajil dech. Smrt pro něj byla nedosažitelná, ale v akutním nebezpečí mu to nějak nedošlo.

"Musím se tam dostat."

"Pak já jet dál. Vy nenervovat se."

Talbot se pohodlně opřel. Ve zpětném zrcátku viděl, jak se Srb culí. Teď už v bezpečí se díval z okýnka. Klikyháky blesků protínaly tmu a jen díky nim nabývala okolní krajina zlověstných, znepokojivých rozměrů.

Konečně byli u cíle.

Laboratoř, nesourodá modernistická krychle, si stála vysoko nad rozježděnou cestou a bělala se jako kost oproti (já vím, už se opakuji) zlověstnému čediči hrozivých útesů. Už několik hodin stoupali a teď se nad nimi Karpaty tyčily jako dravci čekající na nejvhodnější okamžik k útoku.

Řidič prokličkoval poslední míli a půl příjezdové cesty k laboratoři s velkými potížemi - kolem nich se hnaly přívaly vody obtížené hlínou a větvemi.

Viktor už na něj čekal. *Žádné* plácání po zádech se nekonalo; Viktor nechal jednoho

podřízeného, aby Talbotovi odnesl kufr, a rychle Talbota dovedl do podzemního sálu, kde se asi šest techniků zaobíralo určenými úkoly a běhalo mezi nekonečnými řadami kontrolek a ohromnou skleněnou deskou zavěšenou na drátěných lankách ze stropních kolejniček.

Atmosféra byla zelektrizována očekáváním. Talbot ji cítil v krátkých, ostrých pohledech, které na něj technici vrhali, v tom, jak ho Viktor vedl za ruku, v prazvláštní napruženosti opečovávaných přístrojů, které jako by se připravovaly na nějaké dostihy. A z Viktorova chování vytušil, že v této laboratoři se zrodí něco nového a úžasného. Že snad... konečně... po tolika strašně, neskutečně dlouhých letech... na něj v téhle bíle vykachlíčkované místnosti čeká spočinutí. Viktor se už nemohl dočkat, až začne rozdávat povely.

"Poslední seřízení," zavolal právě na dvě technicky pracující na dvou podobných přístrojích namontovaných proti sobě na protilehlých stěnách, přičemž mezi nimi visela jen skleněná deska. Talbotovi připadaly jako hodně složité laserové projektory. Ženy jimi za tichého elektrického hučení pomalu posunovaly zleva doprava na kardanových závěsech. Viktor nechal Talbota, aby si je pořádně prohlédl, a pak řekl: "Ne, lasery to nejsou. Grasery - akronym z anglického *gamma ray amplification by stimulated emission of radiation,* tedy zesílení gama paprsků vynucenou emisí záření. Dávej na ně pozor, ty jsou přinejmenším poloviční odpovědí na tvůj problém."

Technicky grasery skrz sklo zaměřily a kývly na sebe. Ta starší, asi padesátiletá, zavolala na Viktora.

"Hotovo, pane doktore."

Viktor jim posunkem naznačil, že rozumí, a obrátil se zpátky k Talbotovi. "Dali bychom to dohromady dřív, kdyby nepřišla ta zatracená bouřka. Už tady řádí celý týden. Vůbec by nám nevadila, kdyby jako na potvoru blesk nepraštil do našeho hlavního transformátoru. Několik dní jsme jeli na nouzový generátor a chvíli trvalo, než jsme se znovu dostali na plný výkon."

Na ochozu po Talbotově pravici se otevřely dveře. Otvíraly se pomalu, jako kdyby byly těžké a síly k jejich otevření se nedostávalo. Na žluté emailové tabulce hlásala tučná černá písmena francouzsky:

VSTUP POVOLEN POUZE S DETEKTORY RADIOAKTIVITY.

Konečně se dveře otevřely doširoka a Talbot zahlédl výstražnou cedulku na druhé straně.

POZOR ZVÝŠENÁ ÚROVEŇ RADIACE

Pod nápisem viděl charakteristický trojúhelníkovitý trojramenný symbol. Pomyslel na Otce, Syna a Ducha svatého. Žádný rozumný důvod k tomu neměl.

Pak zahlédl nápis pod znakem a už ten racionální důvod měl.

OTEVŘENÍ DVEŘÍ PO VÍCE NEŽ 30 SEKUND BUDE MÍT ZA NÁSLEDEK OSOBNÍ PROHLÍDKU A ZATČENÍ.

Talbotova pozornost byla rozdělena mezi dveře a Viktorovu přednášku. "Ta bouřka ti dělá starosti," ozval se.

"Ne, jenom jsem opatrný. Experiment nijak ovlivnit nemůže, pokud nedostaneme další přímý zásah, o čemž pochybuju - už jsme učinili příslušná opatření -, ale nechtěl bych riskovat výpadek proudu uprostřed snímkování."

"Snímkování?"

"To ti všechno vysvětlím. Já to vlastně musím vysvětlit, aby to tvůj liliput věděl." Viktor se

zasmál Talbotovu nechápavému výrazu. "Nedělej si s tím hlavu." Dveřmi prošla stará žena v laboratorním plášti, která teď stála za Viktorem po jeho pravici a očividně čekala, až Viktor přestane přednášet, aby si s ním mohla promluvit.

Viktor k ní stočil zrak. "Ano, Naďo?"

Talbot se na ni podíval. V žaludku mu začaly dopadat krůpěje kyselého deště.

"Včerejší nemalé úsilí bylo zaměřeno k nalezení příčiny horizontální lability pole ve špičce," ozvala se tiše, bezbarvě, jako by četla hlášení. "Nárůst intenzity záření doprovodného paprsku znemožnil úspěšnou extrakci." Osmdesát a ani o den míň. Šedé oči zapadlé v záhybech zvrásněné kůže barvy játrové paštiky. "Během odpoledne byl urychlovač z důvodu realizace několika oprav mimo provoz." Seschlá, unavená, kost a kůže. "Super pinger v C48 byl nahrazen částí vakuové komory, neboť došlo k úniku vakua." Talbot strašně trpěl. Vzpomínky ho přepadly jako hordy barbarů, jako vlna mravenců ohryzávajících všechny měkké a zakroucené a zranitelné části jeho mozku. "Dvě hodiny možného využití urychlovače v noční směně byly promarněny, protože v novém vakuovém ventilu v přenosové hale vypadl solenoid."

"Mami...?" zašeptal Talbot chraplavě.

Stařena sebou trhla, otočila hlavu a oči barvy usazeného popela se jí rozšířily.

"Viktore," vydechla vystrašeně.

Talbot se skoro nepohnul, ale Viktor ho přesto vzal za paži a zadržel ho. "Děkuji ti, Naďo, teď sejdi do terče B a zapoj sekundární paprsky. Teď hned."

Prokulhala kolem nich a rychle zmizela dveřmi v protější stěně, které jí otevřela jedna z mladších žen.

Talbot ji sledoval se slzami v očích.

"Bože, Viktore. To byla..."

"Ne, Larry, nebyla,"

"Byla. Přisámbůh byla! Ale jak to, Viktore, řekni mi, jak to?"

Viktor si ho natočil k sobě a volnou rukou mu zvedl bradu. "Podívej se na mě, Larry. Kruci, řekl jsem ti, aby ses na mě podíval. Jsi vedle."

Lawrence Talbot naposledy plakal, když se probudil pod hortenziemi v botanické zahradě poblíž Minneapoliského muzea výtvarného umění a vedle něj leželo něco nehybného a zkrvaveného. Pod nehty mu uvízlo maso, špína a krev. Tehdy přišel na pouta a jak se z nich uvolnit pouze ve vědomém stavu. Teď se mu znovu chtělo plakat. A měl důvod.

"Počkej tu chvilku," obrátil se na něj Viktor. "Larry? Počkáš tady na mě chvilku? Za minutku budu zpátky."

Odvrátil tvář, přikývl a Viktor si šel po svých. Jak tam stál a ve vlnách se mu vracely palčivé vzpomínky, na druhé straně sálu se odsunuly dveře a další technik v bílém plášti strčil hlavu do místnosti. Skrz škvíru viděl Talbot v rozlehlém sále mohutný strojový park. Titanové elektrody. Kužely z nerez oceli. Maně si na tohle vzpomínal: Cockroft-Waltonův předurychlovač.

Viktor se vrátil se sklenicí tekutiny, která připomínala mléko, a podal ji Talbotovi.

"Viktore!" zavolal na něj technik ze dveří v protější části sálu.

"Vypij to," nařídil Viktor Talbotovi a otočil se k technikovi.

"Můžeme to spustit."

Viktor mu zamával. "Ještě tak deset minut, Karle, pak to vyžeň do prvního fázového posunu a dej nám vědět." Technik chápavě přikývl a zmizel ve dveřích; dveře se zasunuly a zakryly výhled na impozantní sál plný techniky. "A tohle byla část druhé poloviny mystického, magického řešení tvého problému," řekl fyzik a usmíval se při tom jako pyšný tatínek.

"Co jsem to vypil?"

"Museli jsme tě stabilizovat. Nemůžu si dovolit, abys nám tu blouznil."

"Ale já žádné halucinace neměl. Jak se jmenuje?"

"Naďa. A mýlíš se: v životě jsi ji neviděl. Copak jsem ti někdy lhal? Jak dlouho už se známe? Aby se tohle povedlo, musíš mi věřit."

"Já se polepším." Mléčná tekutina už začala účinkovat. Z Talbotovy tváře se vytratil ruměnec, ruce se mu přestaly třást.

Viktor najednou zpřísněl, najednou byl pan vědec, který nemá čas na zbytečnosti; informace už čekaly na přenos. "Tak dobře. Jednu chvíli jsem si už myslel, že jsem strávil spoustu času přípravou... no," letmo se usmál, "řeknu to jinak: Jednu chvíli jsem si už myslel, že nikdo nepřijde na večírek."

Talbot se unaveně uchechtl a následoval Viktora k baterii pojízdných monitorů v rohu. "OK. Začneme s instruktáží." Zapnul televize, jednu po druhé, dokud nesvítilo dvanáct obrazovek, z nichž každá zobrazovala mohutná, matná zařízení.

Monitor #l ukazoval nekonečný, bíle natřený podzemní tunel. Talbot značnou část dvouměsíčního čekání ležel v knížkách, a tak v tunelu rozpoznal "rovinku" hlavního prstence. Gigantické zakřivující magnety ve svých nárazuvzdomých lůžkách v mdlém osvětlení lehce zářily.

Monitor #2 zobrazoval tunel lineárního urychlovače částic.

Monitor #3 ukazoval baterii usměrňovačů Cockroft-Waltonova předurychlovače.

Na monitoru #4 byl vidět zesilovač. Monitor #5 ukazoval vnitřek přenosové haly.

Šestý až devátý monitor zobrazovaly vnitřek tří experimentálních terčíků a menší vnitřní terčík podporující mesonový, neutrinový a protonový terč.

Zbývající tři monitory ukazovaly výzkumné laboratoře podzemního komplexu a na poslední obrazovce byl samotný hlavní sál, ve kterém se Talbot díval do dvanácti monitorů, z nichž ve dvanáctém byl vidět Talbot nahlížející do dvanácti...

Viktor obrazovky vypnul.

"Co jsi viděl?"

Talbot dokázal myslet jenom na ženu zvanou Naďa. *To nebylo možné.* "Larry! Co jsi viděl?"

"Viděl jsem něco, co vypadalo jako urychlovač částic," odpověděl Talbot. "A velký jako ženevský protonový sychrotron, ten, co patří CERNu."

Na Viktora to udělalo dojem. "Tak ty jsi něco načetl."

"Skoro se to slušelo."

"Dobře, dobře. Uvidíme, jestli udělám dojem na tebe. CERNský reaktor udělá 33 BeV,

prstenec pod touhle místností až 15 TeV."

"Tera ale znamená bilion."

"Vida, tak ty opravdu máš načteno. Patnáct *bilionů* elektronvoltů. Před tebou opravdu nic neutajím, viď, Larry?"

"Až na něco."

Viktor napjatě čekal.

"Dokážeš to?"

"Ano. Rosničkáři tvrdí, že oko bouře je skoro nad námi. Na nebezpečnou část experimentu budeme mít času víc než dost, přes hodinku."

"Ale ty to dokážeš."

"Ano, Larry. Nerad bych ti to musel opakovat potřetí." Vyslovil to naprosto sebejistě, tentokrát Talbot neslyšel žádné "ano, ale" jako pokaždé předtím. Viktor našel tu správnou stopu.

"Omlouvám se, Viktore. To je nervozitou. Ale když už jste připraveni, proč ta přednáška?"

Viktor se ušklíbl a začal odříkávat: "Jakožto váš osobní čaroděj se odeberu na věru nebezpečnou a z hlediska technického nevysvětlitelnou pouť do horní stratosféry, bych tam s kolegy čarodějnými pohovořil, rozumy vyměnil a bodře porozprávěl."

Talbot zvedl ruce. "Už ani slovo."

"Tak dobře. Dávej pozor - kdybych nemusel, ani by mě to nenapadlo dělat. Věř mi, že není nic nudnějšího než poslouchat sám sebe, jak přednáším. Ale tvůj liliput musí mít všechna tvoje data. Takže teď přijde ono nudné, ovšem informacemi neuvěřitelně nabité vysvětlení."

* * *

Západoevropský CERN - *Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire* - si za sídlo Velkého stroje vybral Ženevu. Holandsko o tuhle rozinku přišlo, protože bylo veřejným tajemstvím, že v Nizozemí stojí jídlo za starou belu. Maličkost, leč ne zcela zanedbatelná.

Východoevropský CEERN - Conseil de l'Europe de l'Est pour la Recherche Nucléaire - byl k volbě onoho izolovaného hnízda v Bílých Karpatech (a k opomenutí daleko příjemnějších měst jako rumunské Kluže, Budapešti nebo Gdaňsku) donucen Talbotovým přítelem Viktorem, protože on si to místo osobně vybral. CERN měl Dahla a Widerea a Gowarda a Adamse a Reicha, CEERN měl zase Viktora. Byla tu rovnováha. A Viktor udával tón.

Takže laboratoř byla pečlivě vystavěna podle jeho zadání a rumunský urychlovač částic zastínil Stroj CERNu. Zastínil rovněž čtyřmílový prstenec ve Fermiho národní laboratoři v Batavii, Illinois. Byl to vlastně největší a nejmodernější synchrofázotron na světě.

Jen sedmdesát procent experimentů prováděných v podzemní laboratoři spadalo pod hlavičkou CEERNu. Všichni zaměstnanci Viktorova komplexu se zodpovídali jemu - ne CEERNu, ne východnímu bloku, ani filosofiím ani dogmatům... jen jednomu člověku. A tak třicet procent experimentů na urychlovači, který měl šestnáct mil v průměru, bylo Viktorových vlastních. Pokud to CEERN věděl - a zjistit by to mohl jen stěží -, nic proti tomu nenamítal. Sedmdesát procent géniova času bylo víc než nula procent.

Kdyby se Talbot dřív dozvěděl, že Viktor pracuje na prohloubení teoretické znalosti podstaty elementárních částic, nikdy by neztrácel čas se šarlatány a zoufalci, kteří jeho problém "řešili" celé roky, slíbili mu modré z nebe, ale ty konce... Ale na druhou stranu,

dokud ho Informace s.r.o. nedovedly na stopu - stopu, kterou předtím sledoval do všech stran, až na tu neočekávanou stranu, kde se stín mísil s podstatou a realita s výmyslem -, do té doby neměl pro Viktorův zvláštní talent upotřebení.

A zatímco CEERN setrvával v hřejivé iluzi, že jejich usedlý génius pracuje na tom, aby si zachovali náskok v nukleárních dostizích, Viktor svého nejstaršího přítele seznamoval s tím, jak mu vydobude dar posmrtného klidu, jak Lawrence Talbot najde svou duši, jak doslova a do písmene vstoupí do vlastního těla.

"Odpověď na tvůj problém sestává ze dvou částí. Za prvé musíme stvořit perfektní zpodobnění tvé maličkosti - stotisíckrát nebo miliónkrát menší kopii. A za druhé ji musíme *zhmotnit*, převést obraz do něčeho tělesného, hmatatelného, fyzického, do něčeho, co *existuje*. Tvoje miniaturní já se vším všudy, se všemi vzpomínkami, se všemi znalostmi."

Talbot se najednou cítil velmi vyrovnaně. Mléčná tekutina utišila zpěněné vody jeho paměti. Usmál se. "To jsem rád, že ti to nepřišlo těžké."

Viktor posmutněl. "Jo, a příští týden vynaleznu parní stroj. Vzpamatuj se, Larry."

"To dělá ten tvůj koktejl z řeky Léthé."

Viktor sevřel rty a Talbotovi došlo, že se musí začít ovládat. "Promiň, pokračuj."

Viktor chvíli váhal; mrak nevyřčených výčitek jen umocňoval jeho neotřesitelnou vážnost. Pak pokračoval: "První část zadání vyřeší naše grasery. Nasnímáme tvůj hologram, přičemž nevyužijeme vlnění elektronů, ale jádra... vlnění miliónkrát kratší, s větším rozlišením než u laseru." Došel k velké skleněné desce pověšené uprostřed sálu; grasery už na ni byly zacíleny. "Pojď ke mně."

Talbot se vydal za ním.

"Tahle holografická deska," ozval se, "je vlastně jenom obdobou desky fotografické, ne?"

"Ne tahle," upozornil ho a dotkl se při tom skla o ploše zhruba jeden metr čtvereční. "Tahle!" Prstem ukázal na místo uprostřed skla a Talbot se k němu nahnul.

Zpočátku nic neviděl, ale pak odhalil sotva znatelnou vlnku, a když tvář málem přitiskl k miniaturnímu kazu, všiml si drobného moiré, jako na povrchu jemného hedvábného šátku. Obrátil se k Viktorovi.

"Mikrohologrefická deska," vysvětloval fyzik. "Menší než integrovaný čip. Tam uvězníme tvoji duši, bělmo tvých očí, to vše miliónkrát zmenšené. Skoro do velikosti jedné buňky, možná červené krvinky."

Talbot se zahihňal.

"Ale no tak," káral ho Viktor unaveně. "Trochu jsi přebral, ale můžu si za to sám. Radši už začneme s celou parádou. Než to budeme moct odstartovat, budeš zase střízlivý... Jenom se budu modlit, aby tvůj liliput nešilhal."

* * *

Nahého ho postavili před zabroušenou fotografickou desku. Starší technická na něj zamířila graser, ozval se tlumený zvuk, který Talbot odhadl jako zaaretování přístroje, a pak už Viktor řekl: "Fajn, Larry, to je všechno."

Zíral na ně, protože toho očekával víc.

"To má být všechno?"

Technicky jeho reakce potěšila a pobavila zároveň. "Absolutně," potvrdil Viktor. Proběhlo

to opravdu rychle. Ani neviděl, jak ho graserové vlnění zasáhlo a zaměřilo jeho obraz. "To má být všechno?" opakoval znovu. Viktor se rozesmál. Smích se po laboratoři rozšířil jako oheň. Technici se museli držet za přístroje, Viktorovi se po tváři koulely slzy, každý lapal po dechu a Talbot stál proti miniaturnímu kazu ve skleněné desce a připadal si jako mongoloid.

"To je všechno?" zeptal se bezradně.

Po chvíli si osušili oči a Viktor ho odvedl od ohromného skleněného plátu. "Úplně všechno, ale pokračování to mít bude. Není ti zima?"

Talbotovi po celém obnaženém těle naskákala husí kůže. Jeden technik mu donesl kombinézu. Stál a rozhlížel se. Očividně už nebyl středem pozornosti.

Ta se přesunula na druhý graser a vlnku ve skle. Uvolněná atmosféra byla tatam a na tvářích laboratorního personálu se zase zračilo soustředěné úsilí Viktor měl na hlavě sluchátka s mikrofonem; Talbot slyšel, jak říká: "Výborně, Karle. Teď chci plný výkon."

Takřka okamžitě se laboratoří rozezněl zvuk namáhaných generátorů. Byl stále nepříjemnější a Talbota z něj rozbolely zuby. Zvuk přecházel do čím dál tím větších výšek, až to kvílení lidské ucho nemohlo ani registrovat.

Viktor posunkem naznačil mladší techničce u graseru za skleněnou deskou. Ještě jednou se sklonila k zaměřovacímu mechanismu a pak graser rychle zapojila. Talbot neviděl žádný světelný paprsek, jen zaslechl stejné cvaknutí jako předtím a pak tiché hučení. Tam, kde stál, se ve vzduchu tetelil hologram jeho nahého těla v životní velikosti. Tázavě se na Viktora zadíval. Viktor přikývl a Talbot se vydal k přízraku, prostrčil jím ruku, zblízka si prohlížel průzračné hnědé oči, povšiml si širokých pórů na nose, studoval detaily, které mu zrcadlo nikdy nemohlo nabídnout. Cítil se, jako by mu někdo dupal po hrobě.

Viktor zatím mluvil s třemi techniky, kteří si za chvilku přišli prohlédnout hologram. Přinesli si s sebou expozimetry a další přístroje, které dokázaly změřit jasnost a dokonalost fantomu. Talbot je sledoval; celá podívaná ho fascinovala a děsila zároveň. Vypadalo to, že se vypraví na velkou životní cestu, na jejímž konci ho čekal vytoužený cíl: vykoupení.

Jeden technik pokynul Viktorovi.

"Je čistý," řekl Talbotovi. Pak oslovil mladší techničku u druhého graserového projektoru. "Výborně, Jano, už s tím můžeš odjet." Nastartovala motor, celý projekční aparát se otočil na těžkých gumových kolečkách a ona ho odklidila z cesty. Obraz nahého a zranitelného těla k Talbotově smutku postupně bledl a rozplynul se jako ranní mlha, když obsluha vypnula projektor.

"Dobře, Karle," říkal Viktor, "teď umístíme stojan. Zredukuj světelnost a počkej si na signál." Pak se obrátil k Talbotovi. "Tak teď přijde tvůj liliput, příteli."

Talbot se cítil jako znovuzrozený.

Starší technická dotlačila metr dvacet vysoký stojan z nerez oceli a umístila ho tak, aby se miniaturní, nablýskané vřeteno dotýkalo spodního okraje nezřetelné vlnky ve skle. Tady se měla odehrát -a taky se odehrála - opravdová zkouška, totiž zhmotnění. Hologram v životní velikosti byl jenom velkým testem, který měl zaručit dokonalost obrazu. Teď došlo na vytvoření živé entity, nahého Lawrence Talbota ve velikosti jediné buňky, liliputánského Talbota s jeho vědomím, inteligencí, vzpomínkami i touhami.

"Jsi připraven, Karle?" říkal Viktor.

Talbot odpověď neslyšel, ale Viktor kýval hlavou, jako kdyby poslouchal. Pak už jenom řekl: "V pořádku, extrahujte paprsek!"

Stalo se to tak rychle, že Talbot o hodně přišel.

Mikropionový paprsek se skládal z částic miliónkrát menších než proton, menších než kvark, menších než mion nebo pion. Viktor je nazval mikropiony. Ve zdi se otevřela průzor, paprsek byl odkloněn, prošel holografickou vlnkou a zase zmizel, protože se průzor zavřel.

Tohle všechno zabralo asi miliardtinu sekundy.

"A je to," oddychl si Viktor.

"Já nic nevidím," řekl Talbot a hned si uvědomil, jak naivní to muselo všem lidem okolo připadat. Samozřejmě že nic neviděl. Nebylo tu nic k vidění... tedy prostým okem. "Je on... je to tam?"

"Ty jsi tam," opravil ho Viktor. Zamával na jednoho technika postávajícího u poličky s bezpečně uloženými přístroji, a ten se přihnal s úzkým, blyštícím válcem mikroskopu. Připjal ho na miniaturní jehlovitý podstavec na desce stojanu, ale jak, to Talbot neviděl. Pak odstoupil a Viktor poznamenal: "Druhá část tvého problému je vyřešena, Larry. Jdi a podívej se na sebe."

Lawrence Talbot přešel k mikroskopu, kroutil kolečkem, dokud neviděl reflexivní povrch vřetena, a spatřil sebe, dokonalého a nekonečně malého -

-jak zírá-

-na sebe. Poznával se, i když viděl jenom kyklopské hnědé oko, které na něj zíralo z hladkého skleněného satelitu vévodí cího obloze.

Zamával. Oko mrklo.

A teď to začíná, pomyslel si.

* * *

Lawrence Talbot stál na pokraji gigantického kráteru, jinak též pupku Lawrence Talbota, a zíral do bezedné propasti, kde se atrofované zbytky kůže zvedaly ve hladkých, zvlněných smyčkách a pahrbcích a mizely v temnotách. Obrátil se k sestupu a ucítil pach vlastního těla. Nejdřív pot. Pak pachy, které se linuly zevnitř. Pach penicilinu se dal přirovnat k pocitu, který zakoušíte, když zkaženými zuby kousnete do alobalu. Křídový pach aspirinu ho lechtal v nose, asi jako když čistíte dvě houby na tabuli tím, že jimi práskáte o sebe. Smrad hnijícího jídla, stráveného a zpracovávaného na odpad. Všechny ty odéry jeho těla se k němu zvedly jako divoká, temná symfonie.

Posadil se na okrouhlém okraji pupku, odrazil se a sklouzl dolů.

Sklouzl nad výčnělek, spadl pár metrů a pak znovu klouzal, řítil se do tmy jako po toboganu. Padal jen krátce, pak se zarazil o něco měkkého a poddajného, o pružnou tkáň, kde byl pupek kdysi podvázán. Tmu na dně propasti zničehonic vystřídalo oslepující světlo, které zalilo celý pupek. Talbot se z jámy podíval nahoru.

Zářilo tam slunce jasnější než tisíc nov. Viktor nad kráter posunul sálovou lampu, aby mu pomohl - dokud mu ještě mohl pomoci.

Za světlem se pohyboval stín něčeho velkého. Talbot se to snažil rozpoznat, nějak mu připadalo důležité dozvědět se, co to je. A než ho prudké světlo donutilo zavřít oči, už to věděl, nebo si to aspoň myslel. Někdo ho sledoval, upřeně hleděl pod sálovou lampu na nahé, omámené tělo Lawrence Talbota.

Byla to ta stará žena - Naďa.

Dlouho se nehýbal a jen o ní přemýšlel.

Pak klesl na kolena a začal zkoumat tkáň, která tvořila dno pupku.

Pod povrchem něco proudilo, asi jako voda pod ledem. Položil se na břicho, z rukou si udělal kukátka a tváří se opřel proti mrtvé tkáni. Připadal si, jako by se díval želatinou. Klepavou membránou viděl od narození neprůchodnou pupeční cévu. Žádný otvor tu nebyl. Dlaněmi zatlačil proti pružnému povrchu, a ten se tlaku poddal, ovšem jen zčásti. Aby mohl dojít k pokladu, musel sledovat trasu vyznačenou na Demeterově mapě, kterou si pevně vtiskl do paměti. Ale ještě než se mohl vydat na cestu, musel se nějak dostat do vlastního těla.

Neměl však u sebe nic, čím by si mohl tělo otevřít.

Když tam tak opuštěně stál u brány k vlastnímu tělu, začal se v něm zvedat vztek. Celý život žil v úzkosti, výčitkách svědomí a hrůze, celý život byl od počátku promarněn v důsledku událostí, nad nimiž neměl kontrolu. Pentagramy, úplňky a krev... nikdy nepřibrat ani kilo díky stravě s vysokým podílem bílkovin... steroidy v krvi v lepším stavu než u normálních mužů... hladina cholesterolu a triglycerolu dokonale vyvážená. A smrt nikdy nepozná. Vztek s ním cloumal jako s hadrovým paňácou. Zaslechl neartikulovaný výkřik bolesti, vrhl se na zem a začal trhat atrofované zbytky pupeční šňůry vlastními zuby, které se podobné činnosti oddávaly nejednou. I v tom krvavém oparu si uvědomoval, že pustoší vlastní tělo, což mu připadlo jako velmi příhodný způsob sebe mrskání.

Byl outsider, celý dospělý život byl outsider a zuřivost mu teď umožní, aby se už nikdy nemusel uzavírat před světem. S démonickým odhodláním rval kusy masa, dokud membrána nakonec nepovolila a neodhalila mezeru, jíž mohl vstoupit sám do sebe.

Oslepila ho exploze světla, větrná smršť, vymanění něčeho, co se pod povrchem dávno kroutilo a usilovalo o vysvobození. V tom okamžiku, ještě než se propadl do bezvědomí, pochopil, že Castanedův Don Juan nelhal - hustý svazek bílých pavučinovitých vláken s nádechem zlaté vystřelil ze složené cévy jako světelné nitky a zvedl se kráterem pupku k aseptické obloze.

Nad ním se zvedal metafyzický a jinak neviditelný fazolový stonek, skoro jako ten z pohádky. Oči se mu zavřely a on se propadl do zapomnění.

* * *

Roztáhl zacelený tunel a škvírou na šířku hlavy se protáhl dál. Svět zvaný Lawrence Talbot byl zalit světlem, přímo zlatou září.

Podle mapy se měl vydat z těsného tunelu do dolní duté žíly, pak skrz pravou srdeční síň do pravé komory, přes chlopně a plicní tepnu do plic a plicních žil; přejít na levou stranu srdce (levá síň, levá komora), aortou přemosťující tři věnčité tepny nad aortálními chlopněmi - obloukem aorty se vyhnout krkavici a dalším tepnám a tak se dostat do truncus celiacus, kde se tepny poněkud spletitě rozdělují -gastroduodenální do žaludku, jaterní do jater, slezinná do sleziny. A tam, dorsálně k bránici, sklouzne kolem velkého pankreatického vývodu do samotné slinivky břišní. Tam mezi Langerhansovými ostrůvky najde na souřadnicích dodaných společností Informace s.r.o. to, co mu bylo jedné hrůzné noci o úplňku ukradeno. A až to najde, zajistí si věčný spánek - ne, pouhá fyzická smrt stříbrnou kulkou mu nestačila - zastaví si srdce (jak, to ještě nevěděl), a to bude konec Lawrence Talbota. Tady, na konci pankreatu, do něhož přivádí krev slezinná tepna, byl zakopaný poklad pokladů. Víc než zlaťáky, víc než brokáty a koření, víc než olejové lampy, v nichž Šalamoun věznil kouzelné džiny, - tady byl na dosah věčný a sladký mír, vykoupení z nestvůrného života. Roztáhl mrtvou cévu ještě o několik desítek centimetrů a prostrčil do otvoru hlavu. Visel teď vzhůru nohama v jeskyni obklopené temně oranžovými skalami.

Talbot prudkým trhnutím vymanil jednu ruku, opřel se o strop jeskyně a vysoukal se z tunelu. Při dopadu si pěkně nabil, přestože se v poslední chvíli stočil, aby dopadl na ramena. Takhle byl za svou námahu odměněn tvrdým přistáním na krk.

Chvíli ležel a snažil se vzpamatovat. Pak vstal a vydal se kupředu. Jeskyně ústila na římsu, z níž se rozhlédl na krajinu pod ním. U paty útesu se zmučeně krčila kostra něčeho, co jen vzdáleně připomínalo lidskou bytost. Bál se ji zkoumat podrobněji.

Dlouze si prohlížel pusté moře oranžových skal a balvanů, nakupených a zvlněných jako čelní mozkový lalok vyňatý z lebky.

Počasí bylo příjemné a svěží, obloha lehce do žlutá.

Velký kaňon jeho těla byl zdánlivě nekonečnou změtí zakrslých skal, které se celá tisíciletí ani nepohnuly. Po chvíli hledání našel cestu dolů z římsy a vydal se na výpravu.

* * *

Byla tu voda, a to ho udrželo při životě. V téhle kamenité, vyprahlé pustině pršelo víc, než by se na první pohled zdálo. Nemohl nijak počítat dny nebo měsíce, protože tu nebyl rozdíl mezi dnem a nocí - pořád jen stálý, úžasný zlatý třpyt -, ale Talbot cítil, že mu cesta po ústředním hřbetu oranžových hor zabrala přinejmenším šest měsíců. A za tu dobu pršelo osmačtyřicetkrát, tedy přibližně dvakrát do týdne. Po každém lijáku bylo všude vody jako ve křtitelnici a Talbot zjistil, že dokud bude mít chodidla mokrá, dokáže jít celé hodiny bez únavy.

Jestli vůbec jedl, pak si nepamatoval, jak často a v jaké formě jídlo přijímal.

Nic živého nespatřil.

Až na roztroušené kostry opřené o stinné stěny oranžových skal. Často jim chyběly lebky.

Ležel na břiše, plazil se pupeční cévou, kterou se krev kdysi vracela z amnionu do plodu. Pohyboval se jako zvěd nebezpečným terénem, plazil se po kolenou a loktech, dělal přískoky.

Konečně našel v horách průsmyk a prošel jím. Z předhoří sešel do nižších, mírnějších svahů a pak zase stoupal po krutě úzkých stezkách, které se vinuly stále výš k spalujícímu nebi. Když se dostal na vrchol, zjistil, že stezka dolů je rovná, široká a k tomu povlovná. Dolů sestoupil rychle, připadalo mu, že to netrvalo víc než několik dní.

Při sestupu do údolí slyšel ptačí zpěv. Šel po zvuku. Zavedl ho do docela velkého kráteru z vyvřelé horniny, sevřeného mezi několika travnatými pahorky. Narazil na něj nečekaně a opatrně, pomalu vystoupal k jeho vulkanickému okraji, aby se mohl podívat dolů.

Z kráteru vzniklo jezírko. Do nosu ho udeřil jeho pach -odporný, a přece svým způsobem strašně smutný. Ptačí zpěv neustával, ale na obloze žádného ptáčka neviděl. Ze zápachu jezírka se mu chtělo zvracet.

Jak tam seděl na okraji kráteru a díval se dolů, konečně mu došlo, že jezero je plné mrtvolek plovoucích břichem vzhůru -fialových a modrých jako uškrcené děti, hemžících se červy, pomalu se převalujících na zvlněné hladině, bez jakýchkoli rysů nebo končetin. Sestoupil až k poslednímu výběžku vyvřelé horniny a zíral na ty mršiny.

Něco k němu plavalo. Ustoupil. Jak se ta věc blížila ke stěně kráteru, nabírala čím dál větší rychlost. Zničehonic se vynořila a zakřičela jako sojka, prudce zahnula a urvala si kus zasmrádlého masa z nafouklé mrtvoly. Zastavila se jen na chvíli, jako by mu chtěla připomenout, že tohle není Talbotovo panství, nýbrž její.

Tak jako on, ryba ne a ne umřít.

Talbot dlouho vysedával na okraji kráteru, díval se do toho přírodního akvária a sledoval mrtvoly svých zabitých snů, jak se tam v té šedé polévce pohupují a otáčejí jako vepřové prolezlé červy.

Po nějaké chvíli se zvedl, sešel z okraje kráteru a dal se znovu na cestu.

Plakal.

* * *

Když se konečně dostal ke břehu pankreatického moře, našel spoustu věcí, které v dětství rozdal nebo ztratil. Našel dřevěný kulomet na trojnožce, natřený olivově hnědou barvou, který dělal ra-ta-ta-ta, když se zatočilo dřevěnou kličkou. Našel dvě roty vojáčků, jednu pruskou, druhou francouzskou, s miniaturním Napoleonem Bonapartem mezi nimi. Našel mikroskop i s podložními sklíčky, Petriho misky a stojánek s roztomilými malými zkumavkami, které všechny měly stejné označení. Našel láhev od mléka plnou jednocentových mincí s hlavou indiána. Našel maňáska s opičí hlavou a jménem Rosco namalovaným na rukavici lakem na nehty. Našel krokoměr. Našel nádherný obrázek tropického ptáka, kterého namalovali opravdickým peřím. Našel dýmku vyrobenou z kukuřičného klasu. Našel ceny z různých soutěží - soupravu pro malé detektivy s práškem na otisky prstů, neviditelnými inkousty a seznamem policejních frekvencí; prsten, který vypadal jako plastická trhavina - když odšrouboval konec bomby a zakryl ji dlaněmi, viděl drobné jiskřičky v prostoru s náloží; hrníček z porcelánu s malou holčičkou a psíkem, jak spěchají z jedné strany na druhou, a konečně dekódovací odznak s lupou uprostřed umělohmotného červeného ciferníku.

Ale něco mu tu chybělo.

Nedokázal si vzpomenout, co to je, ale věděl, že je to důležité. Tak jako tenkrát v pupku věděl, že je důležité poznat tu přízračnou postavu nad sálovou lampou, teď věděl, že ten chybějící předmět... je moc důležitý.

Nastoupil do člunu vytaženého na břeh pankreatického moře a uložil všechny věci z dětské skrýše do vodotěsné krabice pod sedadlo. Do krabice neputovalo jenom velké rádio ve tvaru katedrály, které postavil na lavici proti vidlici.

Pak vlezl do vody a odtlačil člun do šarlatových vod (namočil se při tom až po stehna), naskočil si dovnitř a začal veslovat k ostrůvkům. Ať už chybělo cokoli, bylo to hodně důležité.

* * *

Vítr utichl, a to ostrůvky byly sotva na dohled. Talbot se rozhlížel po zkrvavělém moři a uvolněně posedával na lavici na 38° 54' severní šířky a 77° 00' 13" západní délky.

Napil se z moře a udělalo se mu špatně. Hrál si s hračkami ve vodotěsné krabici. A poslouchal rádio.

Poslouchal pořad o hrozně tlustém muži, který řešil záhadné vraždy, pak adaptaci Ženy v okně s Edwardem G. Robinsonem a Joan Bennetovou, nato vyprávění odvíjející se od velké železniční stanice, pak zase detektivku o boháči, který dokázal zatemnit mozky svých bližních tak, aby ho neviděli, s velkým potěšením si vyslechl dramatický příběh vypravovaný nějakým Ernestem Chapellem, o partě lidí, která sestoupí batyskafem důlní šachtou a pět mil pod povrchem byla napadena pterodaktyly. Pak přišly zprávy čtené Grahamem MacNameem. Na závěr zpráv si Talbot mezi kuriozitami vyslechl i tento příběh.

"Místo a čas - Columbus v Ohiu, 24. září 1973," slyšel nezapomenutelný MacNameeho hlas. "Celých 98 let strávila Marta Nelsonova v ústavu pro mentálně postižené. Teď je jí sto dva let a do Orientského státního ústavu poblíž Orientu v Ohiu se dostala 25. června 1875.

Její složka shořela při požáru ústavu roku 1883, a tak nikdo najisto neví, proč vlastně v ústavu je. Když byla do ústavu svěřena, byl ovšem znám pod názvem Columbský státní ústav pro slaboduché. 'Nikdy nedostala šanci,' tvrdí doktor A. Z. Soforenko, který byl před dvěma měsíci jmenován ředitelem této instituce. Řekl, že Marta je pravděpodobně obětí eugenických nálad, které panovaly na sklonku devatenáctého století. Tehdy mnozí zastávali názor, že člověk byl stvořen k obrazu Božímu a retardovaní jsou nutně zlí nebo rovnou ďáblovi zplozenci, neboť jim do lidskosti hodně chybí. Tehdy,' pokračuje Soforenko, 'si lidé mysleli, že když přesunou mentálně postižené do ústavu, společenství už nikdy nebude postiženo.' A dále dodává: 'Marta se očividně stala obětí takové pověry. Nikdo si nemůže být jistý, jestli opravdu je slabomyslná. Na svůj věk mluví docela souvisle. Nemá žádné příbuzné a posledních sedmdesát osm let si nemohla promluvit s nikým jiným než se zaměstnanci ústavu.'"

Talbot tiše seděl v malém člunu a plachta nad ním splihle visela z jediného stěžně jako bezvýznamná ozdoba.

"Od té doby, co jsem se ti dostal do těla, Talbote, jsem brečel víckrát než v celém svém životě," pronesl, ale slzy to nezastavilo. Myšlenky na Martu Nelsonovou, ženu, o níž předtím nikdy neslyšel, o níž by byl nikdy neslyšel, kdyby náhodou náhodou náhodou neslyšel náhodou náhodou... myšlenky na ni vířily jeho hlavou jako chladné větrné víry.

A ten chladný vítr se zvedl, plachta se napnula a on už nebyl vydán na pospas větru a vlnám, ale hnal se přesně ke břehu nejbližšího ostrůvku. Náhodou.

* * *

Stál nad místem, kde podle Demeterovy mapy měl najít svou duši. Krátce se uchechtl, protože zpola očekával velký maltézský kříž nebo X kapitána Kidda. Ale viděl jen zelený písek jemný jako mastek a sloupy prachu poháněné větrem ke krvavě rudému pankreatickému moři. Ostrůvku dominovala budova, která vypadala jako blázinec.

Ještě jednou se znepokojeně zadíval na pevnost, která se tyčila uprostřed toho titěrného flíčku, jemuž říkali ostrůvek. Pevnost byla hranatá, zdánlivě vytesaná z jednoho kusu nestvůrného černého kamene... snad útesu, který byl vyvržen za nějaké přírodní pohromy. Pevnost neměla okna, žádný viditelný vchod, i když ze svého místa viděl na dvě její strany. Znepokojovalo ho to. Byla jako temná bohyně dozírající na prázdné království. Pomyslel na rybu, která ne a ne umřít, a vzpomněl si na Nietzscheho tvrzení, že bohové umírají, když ztratí všechny věřící.

Klesl na kolena, jako před několika měsíci, kdy se musel prokousat atrofovanou pupeční šňůrou, a začal se hrabat v prašném zeleném písku.

Čím víc hrabal, tím rychleji mu písek do jeho díry klouzal zpátky. Stoupl si do středu prohloubeniny a začal oběma rukama prohazovat písek mezi nohama, jako nějaký lidský pes dolující svou kostičku.

Náhle se jeho prsty zarazily na něčem tvrdém a on vykřikl bolestí, protože si právě zlomil několik nehtů.

Zapracoval kolem obrysů skříňky a pak pod ni vrazil krvácející prsty, aby ji mohl z jejího lůžka vypáčit. Zabral a skříňka se pohnula. Napjal svaly, zapřel se a konečně ji uvolnil.

Vzal ji na okraj pláže a sedl si s ní na zem.

Nebyla to žádná truhla, jen prostá dřevěná skříňka, hodně podobná krabici na doutníky, ale větší. Znovu a znovu ji obracel a vůbec ho nepřekvapilo, že na ní nenašel žádné tajemné hieroglyfy nebo okultní symboly. Takový poklad to nebyl. Pak ji otočil na levou stranu a

vypáčil víčko. Jeho duše byla uvnitř. Tohle zrovna nečekal, ani trochu. Ale v té dětské skrýši mu to opravdu chybělo.

Sevřel předmět v pěsti a prošel kolem rychle se plnící jámy v zeleném písku k baště na vyvýšenině.

*My hledat nepřestaneme*

*a na konci všeho hledání*

*skončíme opět na počátku*

*a poprvé to místo poznáme.*

*- T. S. Eliot*

Jakmile vešel do přízračné tmy (a vchod našel rychleji, než by mu to bylo milé), nemohl jít jinam než dolů. Vlhké, černé kameny točitého schodiště ho nevyhnutelně zaváděly do útrob stavby, bezpochyby pod úroveň mořské hladiny. Schody byly strmé a navíc sešlapané nesčetnými podrážkami, které se tudy šoupaly od počátku věků. Byla tu tma, ale ne taková tma, aby Talbot neviděl na cestu. Světlo tu ovšem také nebylo. Nestaral se, jak je to možné.

Na cestě dolů neminul ani jednu místnost nebo vchod. Když sešel až k základům pevnosti, spatřil na konci rozlehlého sálu dveře zasazené do stěny. Seběhl pár posledních schodů a zamířil k nim. Sestávaly ze zkřížených železných tyčí a byly zrovna tak černé a vlhké jako kameny pevnosti. Skulinami ve mřížích zahlédl ve vzdáleném rohu cosi bledého a nehybného.

Na dveřích nevisel žádný zámek.

Rozlétly se dokořán po pouhém zkusmém dotyku.

Ať už v té cele žil kdokoli, nikdy se je nepokusil otevřít - nebo to zkusil a rozhodl se zůstat.

Popošel do tmy.

Na nohy jí pomohl až po dlouhé odmlce. Jako kdyby zvedal pytel uschlých, křehkých květin. V mrtvém vzduchu nemohla zůstat ani vzpomínka po jejich sladké vůni.

Vzal ji do náruče a nesl ji.

"Zavři oči, Marto, až vyjdeme na světlo," poradil jí a vykročil po prvním z mnoha schodů ke zlaté obloze.

* * *

Lawrence Talbot se posadil na operačním stole. Otevřel oči, podíval se na Viktora a věnoval mu zvláštní, laskavý úsměv. Poprvé od té doby, co se poznali, Viktor v Talbotově tváři nespatřil ani stopu po utrpení.

"Šlo to dobře," řekl. Talbot přikývl.

Zašklebili se jeden na druhého.

"A kryonická zařízení tady máš?" zeptal se Talbot.

Viktorovo obočí se pobaveně stáhlo. "Chceš, abych tě nechal zmrazit? Myslel jsem, že ti jde o něco trvalejšího charakteru... řekněme stříbrného."

"To není nutné."

Talbot se podíval kolem dokola. Zahlédl ji, jak stojí u protější zdi vedle graseru. Dívala se na něj vyloženě vystrašeně. Sklouzl ze stolu a z prostěradla, na němž ležel, si udělal

provizorní tógu. Vypadal díky tomu jako patricij.

Došel k ní a zadíval se do její letité tváře. "Naďo," vydechl tiše. Po dlouhé chvíli k němu zvedla oči. Usmál se a na vteřinu z ní zase byla dívka. Odvrátila pohled. Vzal ji za ruku a ona s ním vykročila ke stolu, k Viktorovi.

"Byl bych ti hluboce vděčný za aspoň letmé vylíčení tvých zážitků, Larry," popíchl ho fyzik. A tak Talbot začal mluvit - řekl mu všechno.

"Moje matka, Naďa, Marta Nelsonova - ty všechny mají něco společného," řekl Talbot, když se jeho vyprávění chýlilo ke konci. "Všechny svůj život promarnily."

"A co bylo ve skříňce?" zeptal se Viktor.

"Jak jsi na tom se symbolismem a kosmickou ironií, příteli?"

"Doposud jsem si vystačil s Jungem a Freudem," kontroval Viktor. Musel se tomu usmát.

Talbot sevřel vědcovu ruku a řekl: "Byl to starý, zrezavělý odznáček s Mickey Mousem."

Viktor se od něj odvrátil.

Když se zase otočil, Talbot se na něj pořád ještě křenil. "To není kosmická ironie, Larry... to je groteska," odsekl Viktor vztekle. Ten vztek na něm byl poznat.

Talbot nic neřekl, prostě ho nechal, ať si to vyřeší po svém.

"Co má tohle probůh symbolizovat? Nevinnost?"

Talbot pokrčil rameny. "Kdybych to věděl, asi bych ho vůbec neztratil. Prostě to tam bylo, a jiné to už nebude. Takový malý kovový kotouček, asi čtyři centimetry v průměru, s tou věčně rozesmátou tvářičkou, všechno jako vždycky." Zmlkl a po chvilce dodal: "Připadlo mi to na místě."

"A teď, když ho máš zpátky, už nechceš umřít?"

"Já nepotřebuj u umřít."

"A ty po mně chceš, abych tě zmrazil."

"Nás oba."

Viktor na něj nevěřícně zíral. "Vzpamatuj se, Larry!"

Naďa tiše postávala, jako by je neslyšela.

"Viktore, poslouchej: Marta Nelsonova je tam. Promarněný život. Naďa je tady. Já nevím, proč nebo jak nebo co to způsobilo... ale... výsledkem je zkažený život. Další zkažený život. Chci, abys stvořil jejího liliputa, tak jako jsi stvořil mého, a poslal ji dovnitř. Čeká tam na ni a může to napravit, Viktore. Konečně to může srovnat. Může být s ní, když znovu získá léta, která jí byla ukradena. Může jí být - já jí můžu být - otcem, dokud je malá holčička, spoluhráčem v dětských hrách, kamarádem v dospívání, jejím přítelem, jejím nápadníkem, až z ní bude mladá žena, jejím milencem, jejím manželem, jejím společníkem ve stáří. Nech ji být všemi ženami, kterými nikdy nemohla být, Viktore. Nepřipravuj ji o to podruhé. A až to skončí, začne to odznovu..."

"Jak, pro Kristovy drahý rány, jak to chceš proboha zařídit? Probuď se, Larry. Co je to za metafyzický blábol?"

"Já nevím, jak to funguje - prostě to funguje. Prožil jsem tam měsíce, možná roky a ani jednou jsem se neproměnil, nikdy se ze mě nestal vlk, není tam měsíc... ani den ani noc, jen zlaté světlo a teplo, a já se jí můžu odškodnit. Můžu vrátit dva lidské životy. Viktore, prosím!"

Fyzik se na něj beze slova podíval. Pak stočil zrak na starou ženu. Usmála se na něj a prsty stiženými artritidou si začala svlékat prádlo.

* * *

Když prošla pupkem, Talbot už na ni čekal. Vypadala strhané a Talbot věděl, že si před přechodem oranžových hor budou muset odpočinout. Pomohl jí sestoupit do jeskyně a uložil ji na měkký, bledě žlutý mech, který si přivezl z Langerhansových ostrůvků, když doprovázel Martu Nelsonovou. Dvě ženy ležely bok po boku; Naďa usnula téměř okamžitě. Stál nad nimi a díval se jim do tváře. Byly totožné.

Pak vyšel na římsu a dlouze se díval na hřbet oranžových hor. Ta kostra ho už neděsila. Najednou ho zamrazilo a on tak věděl, že Viktor zahájil kryonický proces.

Vydržel tam hodně dlouho a malý kovový odznáček s vyobrazením té podivné černobílé postavičky pevně svíral v levé dlani.

A po chvíli zaslechl z vnitřku jeskyně dětský pláč, ovšem jen jednoho dítěte. Otočil se, aby se vrátil na počátek té nejlehčí cesty v jeho životě.

A v tom okamžiku ďábelská ryba na neznámém místě dodýchala, pomalu se otočila břichem vzhůru a klesla do hlubin.

***přeložil Viktor Janiš***